

mener noget med de ord, man går og siger. Men det er altså sølle, når man så hører ordførerne i Folketinget.

Jeg må nok sige til fru Birthe Rønn Hornbech – som ellers svinger sig meget op på de her udlændingespørgsmål, synes jeg, – og det gør ikke spor, det er kun godt, at der er nogle, der tager debatten op i medierne: Hvorfor i alverden kan man dog ikke melde klart ud, når man står på Folketingets talerstol? Det er en mangel, at man ikke gør det, mener jeg.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af beslutningsforslag nr.

B 69:

Forslag til folketingsbeslutning om nedsættelse af en lavindkomstkommission.

Af Villy Søvndal (SF) m.fl.

(Fremsat 19/1 96).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg vil godt med det samme sige, at jeg egentlig ikke ser nogen god begrundelse for det forslag, Socialistisk Folkeparti fremsætter her.

Sagen er jo, at vi på mange forskellige måder, i mange forskellige undersøgelser, også meget nye undersøgelser, har et udmærket overblik over fordelingen af indkomst og formue og forbrugsmuligheder i vores samfund.

SF anfører tre grunde til, at man netop nu burde nedsætte en sådan kommission. Den ene er, at massearbejdsløsheden er blevet et varigt

fænomen. Det mener jeg er en forkert begrundelse. Det, der er sket de sidste 2-3 år, er faktisk, at vi har taget et ordentligt ryk nedad i arbejdsløsheden, og alt, hvad vi foretager os som regering, har som hovedformål, at den udvikling kan fortsætte. Vi tror, at det danske samfund over nogle år har mulighed for definitivt at fjerne arbejdsløsheden som et stort, socialt og langvarigt problem for mange mennesker.

Det, der er sket med reduktionen i arbejdsløsheden i det sidste par år, er i virkeligheden et meget værdifuldt og meget stærkt bidrag til en mere ligelig fordeling af forbrugsmulighederne i vores samfund, hvor det omvendt naturligvis var sådan, i hvert fald før, at skatters og sociale ydelsers udjævnende virkning bevirkede den stadige stigning i arbejdsløsheden. Vi oplevede gennem 1970'erne og det meste af 1980'erne en skævere fordeling.

Så siger SF, at skattereformerne i 1987 og 1994 har begunstiget de rigeste. Den begrundelse er også forkert.

Det er i øvrigt meget interessant at se, hvis man studerer det materiale, som bl.a. var fremlagt i Budgetredegørelse 1994 og Finansredegørelse 1995, hvor vi har analyseret indkomstfordelingen, at der selvfølgelig, så længe konjunkturerne var dårlige, blandt de erhvervsaktive aldersgrupper var en svag tendens til stigende ulighed i erhvervsindkomsterne eller i indkomsterne i det hele taget, men at fordelingen af de disponible indkomster siden 1987 trods stigende ledighed har vist sig at være nogenlunde uændret.

Det er samtidig et dementi af de påstande, der fra start af blev fremført om 1987-skattereformens forkerte omfordelingsvirkning.

Jeg har sagt hele vejen igennem om de to skattereformer – og jeg mener, det er rigtigt, og jeg mener, det allerede i tallene er dokumenteret for den førstes vedkommende – at den samlede virkning af at begrænse fradragsmuligheder, lukke huller og nedsætte marginalskatteprocenter, som mere eller mindre har været overskriften på begge ændringer i skattesystemet, ikke er nogen skævere fordeling af den samlede kage.

Man kan sagtens finde eksempler, hvor enkeltpersoner, som så at sige er faldet uden for normalitetsbegrebet, har tjent mange hundrede tusinde kroner og har tjent væsentligt på marginalskattelettelserne, men de fleste af dem, der tjener mange hundrede tusinde kroner, har betalt mindst lige så meget i mindre muligheder for at spekulere mod skattesystemet. Det er en af grundene.